

Otava 19. - 24. června 1998

Účast: Vilda a Věra, David, Honza, Holísek, Pavel a Helča s Kájou a Helenkou, Alena s Lucinou, Eda a Michala

Pátek 19. června 1998 (Praha – Nové Městečko): Po dlouhých pěti letech jsme se letos vydali na Otavu, kde jsme v roce 1993 zažili jednu z nejlepších vod celé historie LDF. Bohužel letos byl počet účastníků podstatně nižší a to se nám ještě se štěstím podařilo sestavu doplnit Holískem rozvážejícím balíky Avon a alternujícími cyklisty Edou a Michalou.

Po náročné cestě po předdimenzované Strakonické silnici jsme se během pátečního večera sjeli do levobřežního kempu v Novém Městečku. Původní místo srazu - kemp Annín 2 - byl totiž dosud uzavřen, jelikož se otevíral až od července. Navíc jsme byli zdrženi i havárií právě před tímto kempem. Při čekání až hasiči a odtahovka „uklidí“ silnici, upozornila Pavla jakási paní, že píchl kolo. To už bylo příliš! Na dojetí ho naštěstí stačilo jen dofouknout, výměnu za rezervu si ponechal na ráno. Ještě štěstí, že jsme se alespoň všichni šťastně shledali. Vilda, Věra, David, Honza a Holísek, kteří přijeli dříve, čekali na Pavla a Helču s Kájou a Helenkou, Alenu s Lucinou a Edu s Michalou v bufetu, kde jsme si po půlnočním stavění stanů dali něco nápojů na občerstvení.

Bohužel zanedlouho zavřeli, a tak nezbylo než se přesunout ke stanům. Zde jsme „zapálili oheň“, neboli Věra dala do betonové skruže nášlapnou lampičku, a začali popíjet lahvičky a rum. Zábava se záhy pěkně rozjela a nakonec se protáhla až do svítání, když vrcholem se stala oblíbená odrhovačka Ali Paša Hatati, doplněná scénickým ztvárněním textu. Za zmínku stojí zejména mistrné zobrazení pasáže: „... Tři sta kurev zmrdáno ...“ v podání Michaly a Helči, a také: „... Co dělá ten cizinec, co dělá ten kurví kaz? Sedí v koutě a honí si vocas ...“ brilantně zahrané Holískem.

Sobota 20. června 1998 (Nové Městečko – Sušice; 11,4 km): Za velmi hezkého počasí jsme se začali připravovat na první jízdu. Ráno svou krátkou návštěvu zakončil Karel, který odjel rozvážet po okolí balíky Avon. Pak jsme zaplatili poplatek za táboření, což správce tohoto pěkného kempu - se sprchami a teplou vodou - velmi překvapilo a možná si trochu poopravil svůj negativní názor na vodáky, jímž se ostatně příliš netajil.

Po převozu aut do Sušice, kde zůstala Helča s Kájou, když předtím zavezla řidiče zpět do Nového Městečka, jsme konečně vypluli. Nevodáky Michalu a Edu si do lodí rozhodili Pavel a Helenka. Záhy se ale ukázalo, že přes deště v předcházejícím týdnu je zoufale málo vody a příliš nepomohla ani vlna z Čeňkovy pily. Plavba se proto podobala spíše slalomu mezi největšími balvany a skákání přes ty menší. Nejvíce na toto doplatil zejména přetížený Titanic Honzy a Davida a také ne zcela vyspravená tenkostěnná vydra zapůjčená z dětského tábora v Ledči, s níž pluli Eda s Helenkou. Přes to vše jsme byli v pohodě, neboť jak už bylo napsáno, bylo hezké počasí a navíc jsme proplouvali krásnou a netknutou Šumavskou krajinou. Otava protékající kamenitým korytem navíc byla průzračně čistá.

Asi uprostřed cesty byli nuceni Eda s Helenkou vytáhnout svůj cedník na břeh a přerušit plavbu. Přidal se k nim David, jenž tím výrazně odlehčil Honzově kánoi. Paradoxem bylo, že právě zde vody trochu přibývalo, peřejky nás příjemně unášely a zadáci si dokonce sjeli po jeho spádové desce u pravého břehu jez [Páteček](#) v Červených Dvorcích. To byl důvod k napití se ze zásob rumu a též k návštěvě výtečné Pivní zahrady ležící na pravém břehu kousek před

Sušicí. Zde jsme pak ve stínu stromů popili na lavicích nejedno pivíčko. Začalo být velmi veselo, přesto se nikdo po zbytek trasy necvakl.

Po příjezdu do tábořiště ležícího na konci Sušice Pavel s Davidem a Honzou zalepili postižené lodě. Nejdříve ale přivezla Helča autem Edu, Helenku a Davida. Navečeřeli jsme se a nanosili z okolí dřevo na večerní táboráček. Po jeho zapálení jsme usazeni kolem ohně povídali o všem možném, nejvíce ale o „starých dobrých“. Prim měla Edova historka z legendárního zájezdu do Německa s noclehem v Karlových Varech. Při jeho líčení noci strávené předstíráním spánku vedle postele, kde Pekelník poskytoval kompletní servis jisté dívce, přičemž využíval Edův obličej jako opěrku ruky při vášnivém přirážení, jsme se všichni váleli smíchy po zemi.

Pavel hrál na kytaru, zpívalo se a bylo moc a moc fajn. Eda s Michalou si pak ještě pro sebe a pro Pavla upekli buřty předehráté celodenním pobytem v autě a pak všichni čekali, co to s nimi udělá.

Neděle 21. června 1998 (Sušice – Rabí /Žichovice/; 6,6 km): Teploty dosáhly doslova tropických hodnot a to byla předzvěst naprosto pohodové plavby. Dopoledne nás opustili Eda s Michalou, kteří se vydali na vyjížděku na horských kolech a poté na cestu domů.

Při placení kempového jsme podleli slibům správce tábořiště, jenž, jak jsme později zjistili, byl notorickým tluchubou a lhářem takového rozměru, že zastínil i pověstného Melíška. Od té doby, co promluvil poprvé, jsme od něj slyšeli jen sliby a lži. Nejprve nás nalákal báchorkami o jím též spravovaném tábořišti u Rabí v Žichovicích, kde měly být sprchy s teplou vodou, bufet, půjčovna lodí a jiné vymoženosti, a pak nám dokonce slíbil, že přiveze řidiče, kteří jeli převézt auta do tohoto kempu.

Realita byla jiná. Tři kadibudky na louce, k níž byla příjezdová cesta připomínající tankodrom. Žádné sprchy, ale obyčejná pumpa, žádný bufet, ale jen přístřešek z celtoviny, a samozřejmě marné čekání na odvoz. A to jsme ještě nevěděli, že Helča v Sušici u správce několikrát urgovala realizaci jeho slibu. Nakonec nám nezbylo, než se vrátit Aleniným autem.

Vody v Otavě opět ubylo, přesto se plulo dobře. Helča si dokonce nafoukla gumový člun a část trasy splula v něm. Honza s Davidem opět nabírali vodu, protože záplaty nevydržely. Helenka s Luckou, které chvíli jely spolu, nás pak pobavily, když najely bokem na kamenný práh, následkem čehož se cvakly. Koupel v tomto počasí ale byla jen a jen příjemná.

Poté, co jsme dorazili do kempu, jsme se vydali do Žichovic na pouť. Honza přitom zažil nepříjemnou příhodu, neboť doslova a do písmene šlápl do hovna, a to ještě bosou nohou.

Pouť byla tvořena dvěma kolotoči, houpačkami, střelnicí a zmrzlinovým stánkem s teplým zmrzlinářem, takže jsme se zde dlouho nezdrželi a zamířili do místního [hostince](#). Vydatná večere spolu s vedrem nás dosti utlumila a oživení obstaral až Kája, který posbíral ze všech stolů pivní tácky, s nimiž jsme pak „hráli“ Pexeso a Černého Petra.

Po návratu do tábořiště jsme se usadili na židličkách u stolů vypůjčených z přístřešku. Na plynovém vařiči jsme si uvařili svařák a grog a bavili se na různá témata. Nakonec, poté co ostatní postupně odpadli, zbyli pouze Helča, Vilda a Rum. Jacísi nervové z Brna, kteří měli ve svém středu pár „princezen“, jež asi trpěly nespavostí, je pak upomínali, aby si přestali povídat, jelikož nemohou spát. Hňupům nelze odporovat jinak než ranou do zubů, a tak šli raději také spát.

Pondělí 22. června 1998 (Žichovice – Horažďovice; 9,8 km): Kolem osmé ráno zabubnoval na plachty stanů krátký deštík, ale než jsme vstali, opět svítilo slunce a bylo sucho a teplo. Vilda, Pavel, David a Alena odvezli auta k tábořišti na fotbalovém stadionu v Horažďovicích a vrátili se zpět vlakem. David sice stopoval, ale zastavil jen mrazící vůz „Šeler“. Vyhlídka cesty v -28°C nás moc nenadchla, a proto jsme dali přednost cestování ocelovým ořem.

Plavba byla opět hezká. Vody bylo ale stále málo a jezy proto nešlo sjíždět, jen Vilda si „skočil“ bokem jez [Rosenauer](#) v Horažďovicích. Trasa byla stejně jako předchozí den krátká, a tak jsme do cíle dopluli v naprosté pohodě.

Po utáboření se za fotbalovou branou na hřišti, které slouží jako tábořiště, jsme se vydali do hospody U Hlaváčků, jež se pro nás před pěti lety stala takřka kultovní záležitostí. I tentokrát nás nezklamala a všechna jídla byla výtečná.

Po večeři jsme se prošli po městě a pak se usadili v bufetu na stadiónu. Alena chytla rýmu, lezla na ní nemoc, při procházce si podvrkla kotník, a proto když začala šišlat na kolemjdoucího psa, ostatní jí nabádali: „Nech ho, pokouše tě!“

Po dopití několikátého kola piv jsme šli spát, jen Pavel, Helča a David si rozdělali ohýnek z nedaleko od našeho stanu odloženého dříví a zahřáli plameny a rumem si povídali ještě asi dvě hodiny.

Úterý 23. června 1998 (Horažďovice): Přestože Vilda snil o tom, že letos doplujeme až k soutoku Otavy s Vltavou, jeho sen se začal hroutit již v úterý, kdy jsme se shodli na tom, že den volna je přesně to, co potřebujeme. Dopoledne jsme se tedy vydali do města navštívit místní museum. Historické sbírky i výtvarná díla nás zaujaly stejně tak jako Kájíka sympatická průvodkyně. Bez jakéhokoliv ostychu jí to také dal najevo slovy: „Ty se mi líbíš.“ „Ty mě taky,“ odpověděla a pak si spolu povídali, zatímco my se věnovali umění a historii.

Z musea jsme zamířili na oběd. Vilda resolutně požadoval guláš, proto jsme museli ignorovat několik restaurací nabízejících pouze minutky. Nakonec jsme se chutně najedli v jednom z místních [hotelů](#). Pak jsme se prošli po městě, nakoupili a zamířili do tábořiště, kde jsme stejně jako včera stanovali úplně sami.

Odpoledne jsme se pořádně prospali, zatímco děti sportovaly a hrály si za stany. K večeru jsme se k nim přidali a společně hráli Na slepou bábu a Na schovávanou. To již ale s námi nebyli David a Honza, kteří odjeli s děravou kánoí domů.

Večer jsme zašli do hospody V Zářechí a pak si opět rozdělali ohýnek. Pavel hrál na kytaru, zpívalo se, dopíjely se zbytky nápojů a povídalo.

Středa 24. června 1998 (Horažďovice – Katovice; 11,9 km): Po probuzení, snídani a sbalení bagáže jsme dopoledne převezli auta do Katovického kempu, kde nás zaujalo těsné sousedství bufetu s výrobnou krmných směsí. Po nočním deštíku bylo pod mrakem, ale sem tam prosvítlo slunko a zahřálo nás svými paprsky.

Charakter řeky se změnil a četné peřejky vystřídal líně tekoucí proud s osmi jezy, jejichž dlouhá vzduť nás příliš nepotěšila. Navíc se pro nízký stav vody naprostá většina z nich nedala jet, a tak jsme přes ně museli lodě přenášet či přetahovat. Světlou výjimkou byl jez [Svaté pole](#), který si zadáci Vilda (ten dokonce dvakrát, protože jel i s Aleninou kánoí), Pavel a Helča vychutnali sjezdem po pozvolném spádu v jeho levé části.

Bolestnou vzpomínku na jez v [Horním Poříčí](#) získal Pavel. Zatímco Helča poučovala Káju, jak táta pouští a přitahuje koníčka, nechal Pavel prst v koňadře, za něž ho pak loď klouzající jezem strhla a mrskla s ním o kamenný val.

„Koníček nakopal tátu,“ pokračovala pak Helča ve vysvětlování Kájovi.

Při příjezdu do Katovic byla pro změnu posazena do vody na hraně [jezu](#) při chytání připlouvající Žlababy Věra. Naštěstí se jen trochu namočila.

Sbalili jsme věci, naložili lodě na střechy aut a při odjezdu domů se ještě v Katovicích zastavili v [restauraci](#) na večeři. Poté, co jsme si na ní pochutnali, jsme naplnění velmi příjemnými zážitky vyrazili na cestu do Prahy.